

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.VII.37.180/2020/5.

A tanács tagjai: . Magyarfalvi Katalin
a tanács elnöke
Mészárosné Dr. Szabó Judit
előadó bíró

. Kulisity Mária
bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Győri 7. számú Ügyvédi Iroda
(ügyintéző ügyvéd: dr. Ádám János)

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: kamarai jogtanácsos

A per tárgya: közigazgatási határozat bírósági
felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 103.K.27.779/2019/6.

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 103.K.27.779/2019/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 17.500 (tizenhétezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

- [1] A felülvizsgálati eljárásban is irányadó - alperesi határozat által rögzített, felperes által a perben vitássá nem tett - tényállás szerint a felperesi munkáltató 2018. június 7-ei gyárigazgatói utasítása a 2018. július 21. és augusztus 5. közötti 10 munkanap

időszakra a vevők nyári leállításához igazodva üzemszünetet rendelt el vidéki gyárában, azzal, hogy az üzemszünet alatti munkanapok az éves szabadság terhére kerülnek kiadásra és elszámolásra. A helyben szokásos módon kihirdetett gyárigazgatói utasítás alapján a felperes telephelyén megtörtént az összes munkavállaló szabadságának kiadása egybefüggően az utasítással érintett időszakra. A felperes két olyan munkavállaló esetében is az utasításnak megfelelően adta ki a szabadságot, akiket a háziorvos keresőképtelen betegállományba írt ki a gyárigazgatói utasítást követő, de még az üzemszünet megkezdését megelőző időponttól az üzemszünetet nagy részben lefedő időszakban (2018. július 18-tól július 29-ig, illetve 2018. július 18-tól július 31-ig).

- [2] Az alperes a 2019. július 23-án kelt határozatában kötelezte a munkáltatót, hogy a két munkavállaló részére a 2018. július 21. és augusztus 5. közötti időszakra a szabadság kiadására vonatkozó jogszabályi előírásokat tartsa be, részükre betegszabadságot vagy táppénzt számoljon el. A határozat tényként rögzítette, hogy a munkáltató a két munkavállaló háziorvosának táppénzes állományra kiírása alapján először betegszabadság orvosi igazolással állományba, majd betegszabadság naptári napra állományba vette a munkavállalókat, majd a 2018. július 23-július 27., július 30-július 31. és július 1-augusztus 3. közötti időszakot fizetett szabadságként számolta el. A határozat mindezek alapján rögzítette, hogy a munkáltató megsértette a két munkavállaló szabadsághoz való jogát, az előre elrendelt szabadság alatti keresőképtelenséget nem számolta el, nem vette nyilvántartásba (betegszabadságként vagy táppénzes állományként), a szabadságokat nem szakította meg, azt utólag nem adta ki a munkavállalók részére. Jogszabálysértésként a határozat a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 124. §, 123. § (1), (5) bekezdését és 55. § (1) bekezdését hívta fel, kiemelve, hogy ha a munkavállaló szabadságát tölti és ezen időszak alatt lesz keresőképtelen beteg, a munkáltató köteles a szabadságot megszakítani és a munkavállaló részére betegszabadságot vagy táppénzt kiadni. Ha a munkavállaló oldalán felmerült ok miatt nem lehet a szabadságot tárgyévben kiadni, azt az ok megszűnésétől számított 60 napon belül kell kiadni; tipikusan ilyen ok, ha a munkavállaló betegállományban volt. A munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény (Met.) 3. § (1) bekezdése alapján nem volt mód a kötelező egészségbiztosítás ellátásáról szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (Ebtv.) alkalmazására, mert a Met. kifejezetten megjelöli, hogy a pihenőidőre - ezen belül a szabadságra - vonatkozó előírások ellenőrzésére csak az Mt. szerinti rendelkezéseket lehet figyelembe venni. Az éves rendes szabadsághoz való jog a rendeltetése alapján a munkavállaló pihenését - regenerálódását - hivatott szolgálni, mely időszakot, napokat a munkavállaló szabad belátása szerint tölthet el. Amennyiben a kiadott szabadság ideje alatt a munkavállaló megbetegszik, a betegség idejét a felgyógyuláshoz szükséges mértékben, korlátozottan - esetleg ágyban fekvé - tudja tölteni, így ha ezen

napokra szabadság lenne számára kiírva, a szabadság a jogalkotó által meghatározott rendeltetését nem tudná betölteni. Ebből következően – akár az előre elrendelt, teljes leállást biztosító – szabadság ideje alatt bekövetkező keresőképtelenséget megalapozó betegség miatt a szabadságot meg kell szakítani és a munkavállaló részére betegszabadságot vagy táppénzt kell kiadni.

A felperes keresete és az alperes védírata

- [3] A felperes keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy nem követett el jogsértést, harmadlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte. Keresete jogalapjaként hivatkozott az Mt. 15. § (4) bekezdésére, 122. § (1)-(4) bekezdéseire, 126. § (1) bekezdésére, valamint az Ebtv. 47. § (2) bekezdés a)-b) pontjára és 44. § a) pontjára. Állítása szerint a munkáltató az Mt. szabályait betartva adta ki 2018. június 7-én a szabadságot a munkavállalók részére, a két munkavállaló ezt követően ment el táppénzbe, illetve betegállományba. Az Mt-nek nincs olyan rendelkezése, amely a szabadság átváltását írná elő a munkáltató számára, amikor a munkavállalók a munkabérüket megkapják és munkavégzési kötelezettségük sincs. Az Ebtv. 47. §-a szerint nem jár táppénz munkavégzési kötelezettség hiányában, mivel keresetvesztés sincs, illetve a keresőképtelenségnek arra a tartamára, melyre a biztosított a teljes keresetét megkapta. A két munkavállaló a szabadság idejére a munkabérét megkapta, így törvénytelen lett volna a táppénz kifizetése, hiszen a táppénz szerepe éppen a keresőképtelenség esetén az elvesztett kereset pótlása. Az Mt. alapján a munkáltató joga és kötelezettsége, hogy kiadja a szabadságot, amely egyoldalú jognyilatkozatnak minősül, a közléssel hatályossá válik; nincs olyan rendelkezés, amely a jognyilatkozat visszavonása kötelezettségét írná elő (Mt. 15. §). A két munkavállaló a szabadság időtartamára a díjazást megkapta, amely magasabb összegű, mint a táppénz. Keresőképtelen az lehet, aki betegsége miatt munkáját nem tudja ellátni, ugyanakkor a két munkavállalónak nem kellett dolgoznia, mivel szabadságon voltak, nem lehettek keresőképtelenek, azaz nem voltak jogosultak betegszabadságra vagy táppénzre [Ebtv. 47. § (2) bekezdés]. Amikor a szabadságot kiadta a munkáltató, a két munkavállaló nem volt még beteg, azaz a szabadság munkabeosztás szerinti munkanapokra való kiadása szabályos volt. Az Mt. 123. § (5) bekezdése csupán lehetőséget biztosít a munkáltatónak és nem kötelezést a szabadság megszakítására. Az alperesnek az eljárása során abban a kérdésben, hogy keresőképtelenek voltak-e a munkavállalók a szabadságuk alatt, vizsgálnia kellett volna az Ebtv. rendelkezéseit, különös figyelemmel a 29/1998. (VI. 17.) AB határozatban foglaltakra, mely szerint a jogrendszer különböző jogágainak anyagi jogi normáit kell alkalmazni és értelmezni a közigazgatási szervnek a feladat- és hatáskör gyakorlása során.

- [4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatban foglaltakat. Változatlanul hangsúlyozta, hogy az Ebtv. alkalmazásának nem volt helye, a Met. kifejezetten megjelöli, hogy a pihenőidőre, szabadságra vonatkozó előírások ellenőrzésére az Mt. rendelkezéseit kell figyelembe venni, ezért a hivatkozott AB határozat nem releváns. A szabadság elsődleges célja, hogy a munkavállaló kipihenje magát, azonban lehet olyan előre nem tervezett esemény - a munkavállaló betegség miatti keresőképtelensége -, amely miatt a szabadságot a munkáltatónak meg kell szakítania. A szabadságon, illetve a betegség miatti keresőképtelen állapotban eltöltött idő nem ugyanazt jelenti, a munkajogi és társadalombiztosítási jogintézmények célja és rendeltetése eltérő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [5] A közigazgatási és munkaügyi bíróság a felperes keresetét az Mt. 122. §, 123. §, 124. §, 126. §, valamint az Ebtv. 43. § (1) bekezdése, 44. § a) pontja, 47. § (1) és (2) bekezdése alapján elutasította. A bíróság álláspontja szerint a Met. 3. § (1) bekezdés f) pontja alapján az Mt. rendelkezéseit kellett alkalmazni a munkavállaló pihenőidőhöz (szabadsághoz) való joga vizsgálata során. A határozat jogszerűségének megítélésekor nem azt kellett vizsgálni, hogy az érintett munkavállalók táppénzre jogosultak voltak-e, hanem azt, hogy a felperes a szabadság kiadására vonatkozó törvényi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta-e. Az alperesnek a szabadság fogalmából és céljából kellett kiindulnia és nem a táppénzre való jogosultság törvényi feltételeit kellett alkalmazni.
- [6] A bíróság rámutatott: a szabadság célja az, hogy a munkavállaló pihenjen, regenerálódjon, ebből következően, ha betegség miatt keresőképtelen állapotban van, a szabadság nem tudja a célját betölteni. A nem vitatott tényállásra tekintettel a felperes megsértette a szabadság kiadására vonatkozó, a határozatban felhívott Mt. rendelkezéseket. A két munkavállaló a szabadság kiadását követően keresőképtelenné vált, ennek ellenére a felperes szabadságot adott ki, számolt el számukra jogellenesen. A szabadság céljának érvényesülését elsődlegesnek minősítette a bíróság, nem találta megalapozottnak azt a hivatkozást, hogy a munkavállalókat nem érte anyagi hátrány. Az Mt. kizárólagos alkalmazására figyelemmel az alperesi határozat jogszerűsége szempontjából irrelevánsnak tartotta a felperes egyéb jogszabályra és az alkotmánybírósági határozatra utalását. Jogszerűnek minősítette, hogy olyan munkavállalóra megállapítást, kötelezést nem tartalmazott a határozat, akinek időközben a jogviszonya megszűnt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérte az Mt. 15. §-a, 122. §-a, 126. §-a, valamint az Ebtv. 47. §-a és 44. §-a megsértésére hivatkozva. A fentieken túlmenően a felülvizsgálati kérelem az indokolásába illesztve sérelmezte az Mt. 123. § (5) bekezdésének téves alkalmazását is.
- [8] Álláspontja szerint nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a szabadság célját vagy fogalmát meghatározná, a szabadságra is vonatkozó Mt. XI. fejezete körében az Mt. 86. §-a adja meg a fogalmakat, azonban a szabadság fogalma itt konkretizálásra nem került. A szabadság céljának definiálása nem is releváns, mert betegség alatt is tud a dolgozó regenerálódni, a jelen eset sem volt ellentétes a szabadság céljával, a két munkavállaló pihenhetett, regenerálódhatott attól függetlenül, hogy szabadságon volt, hiszen a regenerálódáshoz a gyógyulás is hozzátartozik.
- [9] A szabadság fogalmát az Mt. 122. § (3) bekezdésének szabályozásával látta meghatározottnak, mert ez alapján történik meg a munkavállalók mentesítése munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettségük alól évente a törvényben meghatározott mennyiségű napra. Az Mt. 122. § (3) bekezdés szerinti mentesülés megtörtént, így az eljárása a szabadság szabályainak megfelelt. A szabadság fogalmát az alperes és a bíróság is tévesen, szűkítően értelmezte. A szabadság kiadásakor a két munkavállaló még nem volt beteg, keresőképesek voltak, azaz szabályosan történt a szabadság kiadása. A kiadás után bekövetkező tényezőkkel a munkavállalónak már nincs lehetősége számolni, a szabadság kiadásának közölt időpontját nem módosíthatja, már megkezdett szabadságot nem szakíthatja meg. A szabadság kiadása során a munkáltató meghatározza azt az időpontot, amikor a munkavállaló szabadságon van, vagyis nincs munkavégzési kötelezettsége és nincs rendelkezésre állási kötelezettsége. A jelen tényállásra az Mt. 123. § (5) bekezdése nem volt alkalmazható, mert ez egyértelműen azon esetköröket rögzíti, amikor a munkáltató a szabadság időpontját módosíthatja vagy a szabadságot megszakíthatja. Az Mt. 123. § (5) bekezdésének esetei felperesi hatáskörbe tartozó intézkedések, a dolgozó részére ilyen alternatívákat nem ad a jogszabály. A szabadság megszakítása a munkáltató diszkrecionális jogkörébe tartozik, a megszakítást az Mt. szabályai nem teszik kötelezővé és egyben lehetővé sem. A szabadság visszavonása és a táppénz fizetés törvényellenes lett volna, mert a dolgozóknak nem volt munkavégzési kötelezettségük, így részükre az Ebtv. szerint táppénz nem járt.
- [10] A felperes érvelése szerint a jogszabályokat és jogterületeket, jelen esetben az Mt-t és az Ebtv-t egymással összhangban kell értelmezni. A 29/1998. (VI. 17.) AB határozat III. rész 2.1. pontja szerint a közigazgatási szerv a hatósági feladat teljesítése során több jogterületet érintő értelmezési tevékenységet végez, ennek alapján a jelen tényállásra az Ebtv. rendelkezéseit is lehetne alkalmazni. Az Ebtv. 44. § a) pontja szerint keresőképtelen az

lehet, aki betegség miatt munkáját nem tudja ellátni. A két munkavállalónak nem kellett dolgoznia, hiszen szabadságon voltak, így nem volt munkavégzési kötelezettségük, ezért nem lehettek keresőképtelenek, és nem voltak jogosultak betegszabadságra vagy táppénzre [Ebtv. 47. § (2) bekezdés b) pont]. Az Ebtv. szabályainak figyelmen kívül hagyása lényegileg az Ebtv. hivatkozott rendelkezéseit kiüresíti.

- [11] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte, mert az ítélet a jogszabályoknak megfelelő, megalapozott, jogszerű. Kiemelte az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdését, amely alkotmányos alapjogként szabályozza a szabadsághoz való jogot. A szabadsághoz való jog nem csak nemzeti, de nemzetközi szinten is alapjogi védelemben részesül (Európai Unió Alapjogi Chartájának 31. cikke), és az unió jogalkalmazása is ennek megfelelő (C-78/11. számú ügy). A fizetett szabadság és a keresőképtelenség időszakának összeütközésével kapcsolatos, alperesi jogértelmezést alátámasztó bírói gyakorlatra is hivatkozott (BH. 1999.87, BH. 2009.188). A felperes által felhívott AB határozat nem tartalmaz a jelen perre releváns rendelkezést. A táppénz igénylés hatályos eljárási rendjéhez kapcsolódóan kiemelte, amennyiben a munkavállaló fizetett szabadsága alatt keresőképtelenség következik be, úgy a munkavállaló dönti el, hogy azt bejelenti-e foglalkoztatójánál vagy sem. Ha a munkavállaló a keresőképtelenségéről orvos által kiállított formanyomtatványt a munkáltatójánál leadja, akkor a munkáltatónak nincs döntési lehetősége a tekintetben, hogy szabadságot fizet-e továbbra is vagy bejelenti a táppénz igényt, mivel ekkor kötelező a jogszabályban meghatározott határidőn belül az egészségbiztosítási szerv felé a bejelentést továbbítani. A munkáltatónak komoly gazdasági érdeke fűződhet ahhoz, hogy üzemszünet idején vegyék ki a dolgozók a szabadságukat, de ez a gazdasági érdek nem „írhatja felül” a munkavállalók szabadsághoz való alkotmányos alapjogát.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [12] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [13] A Kúria a jogerős ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 115. § (2) bekezdés nyomán alkalmazandó 108. § (1) bekezdésében meghatározott keretek között vizsgálta felül. Az irányadó tényállás alapján abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a munkaügyi ellenőrzés során a szabadság kiadásának jogszerűsége tárgyában meghozott közigazgatási határozat tekintetében melyik anyagi jogszabály adja meg az elbírálás alapját és a felperesi munkáltató azt helyesen alkalmazta-e.
- [14] A Kúria e kérdéskörben elsőként az alperesi eljárás alapját adó munkaügyi ellenőrzésről szóló Met. célját és tételes szabályait vizsgálta meg. A törvény - a preambulumban foglaltak szerint - az Alaptörvényben megfogalmazott elvek alapján a foglalkoztatásra vonatkozó jogszabályokban megállapított köteleességek megtartása

állami ellenőrzésének tárgyát, személyi és szervezeti kereteit, az eljárás rendjét, valamint e köteleességek megszegésének jogkövetkezményeit határozza meg; a törvény megalkotására - egyebek mellett - a jogszabályi feltételeknek meg nem felelő foglalkoztatás, illetve munkavállalás visszaszorítása, valamint a munkavállalók és érdekképviseleti szervei jogainak védelme érdekében került sor.

- [15] A Met. 3. § (1) bekezdés f) pontjában megfogalmazott törvényi szabály, hogy a munkaügyi hatóság hatásköre a munka- és pihenőidőre az Mt. XI. fejezetében, valamint munkaviszonyra vonatkozó szabályban előírt rendelkezések megtartásának ellenőrzésére, valamint a munkaügyi ellenőrzés alapján induló munkaügyi hatósági eljárásra terjed ki.
- [16] A Kúria a Met. egyértelmű törvényi rendelkezése nyomán a jelen perben érintett - az Mt. XI. fejezete körében szabályozott - pihenőidőre vonatkozó szabályok érvényesülése tekintetében az Mt. szabályainak megvalósulását vizsgálhatta és ennek mentén kellett elbírálni - egyezően a jogerős ítéletben foglaltakkal - az alperes támadott határozata jogszerűségét.
- [17] A Kúria a felperes által felhívott 29/1998. (VI.17.) AB határozat alapján kiemeli, hogy az Alkotmánybíróság a Met. 3. §-ának törvényi hatályát értelmezte, valamint a Met. (1) bekezdés a), d), e), f) pontjai - kiemelten Met. 3. § (1) bekezdés e) pontja szerinti munkabér védelme - alkotmányosságát vizsgálta, így az Alkotmánybíróság ehhez szorosan kapcsolódó elvi megállapításai a jelen tényállás mellett is irányadóak. Az AB határozat szerint nem vitatható a Met. azon szabályozási módja, hogy a 3. § (1) bekezdése háttér joganyagnak az Mt. megfelelő tartalmú részét tekinti és a munkaügyi ellenőrzést ezen Mt. szabályokra is kiterjesztve egységesen végzi el. Az AB határozat ugyanakkor nem az Mt. és az Ebtv. párhuzamos alkalmazási kérdéskörében adott értelmezést, ezért - az alperes által szöveg környezetből kiragadott - további jogszabályi magyarázatok már relevanciával nem bírnak.
- [18] A Kúria a Met. 3. § (1) bekezdés f) pontjában kijelölt, az Mt. XI. fejezetében foglalt szabályok érvényesülését vizsgálta az igazolt tényállás tekintetében. Az Mt. XI. fejezete a munkaidő és pihenőidő kérdéskörét szabályozza a 86. §-tól a 135. §-ig bezárólag. Az Mt. a 86. §-tól a 114. §-ig terjedően a munkaidőhöz kapcsolódó, a 115. §-tól a 135. §-ig terjedően a szabadságra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza (ezen belül a betegszabadságról a 126. §, a munka- és pihenőidő nyilvántartásáról a 134. § rendelkezik).
- [19] A Kúria az Mt. XI. fejezetének rendszeréhez kapcsolódóan arra mutat rá, hogy a felülvizsgálati kérelemben felhívott 86. § a szabályozás első tárgyköréhez, a munkaidőhöz kapcsolódóan tartalmazza a fogalom meghatározásokat. Az Mt. XI. fejezetében a szabadsághoz kapcsolódó fogalom meghatározást az Mt. hivatalos indokolásának 115-116.§-okhoz fűzött magyarázata tartalmazza, mely szerint az Mt. szabályozása összhangba kerül a szabadság céljával és

rendeltetésével, azaz a munkavégzéssel kapcsolatos regenerációt segíti elő.

[20] Az Mt. általános indokolásának 5. pontja rögzíti, hogy a törvény az Alaptörvény szemléletét tekinti kiindulópontnak. Az Alaptörvény számos a munkaviszonnyal, illetve a kollektív munkajogi jogviszonnyal érintkező alapjog újraszabályozását végezte el. Ezt az alapjogi szabályozást tartja szem előtt a törvény a munkajog alanyai jogainak és kötelezettségeinek meghatározása során. Az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdése rögzíti - melyhez az Mt. fogalomhasználata is igazodik -, hogy minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz. Az Alaptörvény ehhez fűzött indokolása szerint a munkavállalói jogok között nyert elismerést a testi, lelki feltöltődés érdekében a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz való alapjog.

[21] A Kúria a fentebb felhívott és egymásra épülő jogszabályi rendelkezések alapján megállapította, hogy az alperes a szabadság kiadási gyakorlat jogszabályi feltételeinek vizsgálata során az irányadó törvényekkel meghatározott szabadság fogalmát és rendeltetését helytállóan értelmezte.

[22] A jelen tényállás mellett az nem volt vitatott, hogy az ügyvezetői utasítás meghozatalakor a felperes a szabadság kiadása körében az Mt. 122. § (3) bekezdés szabályát mindkét munkavállaló tekintetében megtartotta. Az irányadó tényállás szerint ugyanakkor a két munkavállaló a szabadság tényleges megkezdését megelőzően orvos által igazolt betegség okán keresőképtelen betegállományba került és mindkét munkavállaló ennek alapján, nem pedig a szabadság igénybevételeivel kívánt a munkavégzési kötelezettség alól mentesülni.

[23] A szabadság kiadását szabályozó Mt. 123. § (5) bekezdés a) pontja kizárólag a munkáltató oldalán felmerülő kivételes fontos gazdasági érdek vagy a működést közvetlenül és súlyosan érintő ok esetén adja meg azt a lehetőséget, hogy a szabadság kiadásának közölt időpontját a munkáltató módosítsa. A törvény kifejezett szabályozást a munkáltatót érintően arra az esetre nem ad, amikor a munkavállaló oldalán merül fel orvosilag igazolt keresőképtelenség a szabadság idején, melyre tekintettel a munkavégzési és a rendelkezésre állási kötelezettségnek nem tud eleget tenni. Tételes jogszabályi rendelkezés hiányában azon alapelvek érvényesülésének szem előtt tartásával kell eljárni, amelyek részben az Alaptörvényből, részben a munkáltatók és munkavállalók közötti jogviszonyt, a munkaviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket szabályozó törvény, jelen esetben az Mt. rendelkezéseiből következnek.

[24] A munkavállalónak lehetősége van arra, hogy a már megkezdett szabadságát a táppénzes betegállományba kerülése miatt megszakítsa, illetve a korábban elrendelt szabadság helyett a betegszabadság (Mt. 126. §) vagy a táppénzes állomány igénybevételeének lehetősége (Ebtv. 43. §) is megilleti. A Kúria következetes gyakorlata

(BH1999.87., BH2009.188., EBH2008.1910.) szerint a betegség miatt fennálló keresőképtelenség nem a munkáltató működési körében, hanem a munkavállaló személyében felmerülő okból áll elő, és ilyenkor a munkavállalót nem terhelheti munkavégzési kötelezettség, amelyből következően a munkáltató a munkavégzéshez kapcsolódó regenerációra szolgáló szabadságot ugyanazon időre nem számolhatja el.

- [25] A korábbi bírói gyakorlat, bár eltérő jogszabályi környezetben alakult ki, továbbra is irányadó, tartalmilag azonos szabályozást adott ugyanis a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 134. § (6) bekezdése és a jelen jogvitában alkalmazandó Mt. 123. § (5) bekezdés a) pontja. Tételes jogszabályi rendelkezés hiánya miatt kizárólag az alapjogként biztosított szabadság céljára kellett korábban és kell jelenleg is tekintettel lenni. A korábbi Mt. szabályozásában a szabadság célját érvényre juttató rendeltetésszerű joggyakorlás (Mt. 4. §) volt a mérce (BH. 1999.87.), a jelenlegi Mt. az általános magatartási követelmények között az ezt is lefedő jóhiszeműség és tisztesség elvének megfelelő eljárási kötelmet [Mt. 6. § (2) bekezdés] jelenti meg.
- [26] A Kúria érdemben nem vonta értékelés alá a felülvizsgálati kérelem Mt. 15. § jogszabálysértésre utalását, mert a felperes e jogszabályhoz rendelten a jogi álláspontját nem fejtette ki, indokok hiányában az állított jogszabálysértés nem volt vizsgálható.
- [27] A Kúria a fentiek alapján megállapította, hogy az alperes és a bíróság a perben vitás kérdésekben irányadó jogszabályok és a szabadsághoz való jog helytálló értelmezésével hozta meg döntését, ezért a jogerős ítéletet - az indokolás kiegészítésével, a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [28] A felülvizsgálati eljárási költségre vonatkozó rendelkezés a Kp. 35. § (1) bekezdése útján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésén alapszik, az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei összegszerűségét a Kúria a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése alapján, a felszámított 150.000 forint helyett a rendelkező részben szereplő összegben állapította meg, figyelemmel a pertárgyértékre és a felülvizsgálati eljárásban kifejtett tevékenységre.
- [29] A pervesztes felperes a le nem rótt felülvizsgálati illeték megfizetésére köteles a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdés és 39. § (3) bekezdés d) pontja második fordulata szerint számított mértékben.
- [30] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.
- [31] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazni rendelt Kp. 114. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. május 6.

. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, Mészárosné Dr. Szabó Judit
s. k. előadó bíró, Dr. Kulisity Mária s. k. bíró